

(המשך מעמוד 7)

האפריקאים מונעים את כידודה הגלוי של ישראל.

אולם המישקל האמיתי של המדינות הי אלה פועט. כולן כאחת אינן אלא מושבות צרפתיות, שקיבלו סממנים חיצוניים של עצמאות. כדי למנוע מלחמות-שיחורר אכזר ריות, דוגמת אלג'יריה ואנגולה, השכיל הי נשיא והגול בשעתו להעניק להן בחיפון עצמאות פורמאלית. המצב האמיתי: דיק טכורות של שליטים מקומיים, התלויים ב תמיכה צרפתית.

שליטים אלה זקוקים ליוקרה. המורת תמיכתם בישראל, זוכים שליטים אלה ל יוקרה אישית. ברוב המדינות, יצחק בן צבי הוא המדינאי הלבן הראשון המבקר בהן. שמה הטוב של ישראל משמש, איפוא, ל חיזוק מעמדם של השליטים המתנכרים ל תנועת השיחורר האפריקאית.

לעומת זאת אין הנשיא יכול לבקר ב מדינות כמו גאנה, גינאה ומאלי. גם ב מדינות אלה שלטות דיקטטורות, אולם שליטיהן אינם בובות של מעצמות זרות, והם רוכבים על גל העתיד של הלאומיות השחורה, שעתידיה לנצח בכל רחבי היבשת.

שלב שרבו בטוח קצר. אולם אין בו תרור מה של ממש לבעיות החשובות יותר של ישראל — שהן כולן בעלות טח ארוך.

הממשלה

כמעט בדיחה

הדבר מצלצל כבדיחה — אך הוא רחוק מלהיות כזאת.

שר הפיתוח בפועל, יוסף אלמוגי, הודיע לממשלה הודעה בלתי-יעימה. מבקר המדינה קבע כי הנהגת הקיים של חברת החשמל, לגבות מן הלקוחות "פקודות" עבור חיבורם לרשת, נוגד את הוסיכון של החברה, ואינו חוקי.

ממשלת ישראל דואגת לחוק. לכן היא הטילה על כמה מחבריה להסיק את המסקנה — לתקן את הוסיכון ואת החוק.

המשק

אחיר הלחם

שר המסחר והתעשייה אמר שהוא מופ תע. פקידי איימו להפעיל את חוק הקר טלים. פקחים יצאו "לצלם את המצב" ב רחבי הארץ. ובינתים — שילם האזרח את המחיר החדש של הלחם.

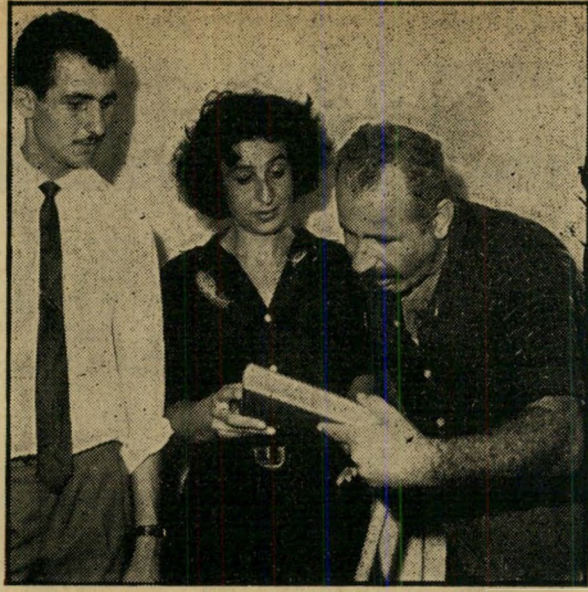
לא היה זה מחיר אחיד. בכאר-שבע דרשו התננים 37 אנורות עבור כיכר של לחם שחור; ביתר חלקי הארץ קבעו מחיר של 34-33 אנורות. העקרון החדש, שהופעל עם ביטול הסובסידיה ללחם: המחירים יקבעו תוך התחרות חופשית בין האופים. אולם קשה היה לראות סימני התחרות; המחירים נקבעו על ידי תחשיב של המאפיות הגדולות, האופים הקטנים אימצו לעצמם את המחירונים. העליה הממוצעת: מעל ל-100 אחוז, בניגוד לתחזית משרד המסחר והתע שיה שחנה עליה של 70 אחוז.

אין מורמים את הכפן. הפגיעה הי קשה ביותר היתה באלה הזקוקים ביותר לסעד כלכלי. משפחות קטנות צרכו כמות קטנה מבלי שהעליה במחיר הלחם תשפיע על תקציבן. הפיצוי הממשלתי לאותן משפחות כסה, פחות או יותר, את ההוצאה המוגדלת. משפחות מבוססות, העוסקות מ מילא בטימור ב דיאטת-הרוזיה, לא נפ געו מעליית המחירים.

נפגעו השכבות העניות והמשפחות מרובות-הילדים, שם הלחם הוא יסוד התפרנס. עד כה היה זול, ואפשר היה למלא את בטן הילדים גם משכר של פועל-דחק או עורתי-בית. צריכת-הלחם במשפחות אלה, בעיקר בין עדות המזרח, הגיעה ל-350 גרם ליום בממוצע. המחיר עלה משתיים וחצי ליי לחודש לנפש, עד לחמש ליי ויותר. הפיצוי הממשלתי המכסימלי: לירה וחצי. גם ההתחכמות הממשלתית, של הטן טנת הכיכרות, לא יכלה לרמות את הלחם שדרשה את מלוא מנתה היומית.

המענק הממשלתי נראה כלעג לרש. מש פחה ממוצעת בת ארבע נפשות, שהוציאה, לפי סקר רשמי, 10.7 ליי לחודש על לחם, ועוד 3.3 ליי על קמחים, תוציא עתה 12 ליי נוספות. הפיצוי הממשלתי: ארבע ליי בלבד.

היה זה הצעד החריף ביותר שעשתה הי ממשלה, מאז החלה במדיניות הכלכלית הי חדשה. אולם כדרכה, לא העזה לקרוא לילד

חותן אבויגוש עם בנו וגאולה כהן, ורקרנית כמן בעת החגיגה הנכד ישא יהודיה

לבחור בדרך המודרנית שהם ירצו ללכת בה. אני עצמי עמדתי להתחתן עם בחורה יהודיה מירושלים, אבל היות ועוד כשהיינו קטנים קבעו שאני וארוסתי נאחל (17) נתן חתן, לא רציתי לצער את ההורים והסי כמתי.

"בכל זאת, אם הילדים שלי יבקשו ממני עצה, אני להם שכדאי להם להתחתן רק עם יהודיות."

ירושלים

מן הכפר אל העיר

שלא כבדרך כלל, נתקבלה ההצעה ב מועצת עיריית ירושלים פהאחד: לספח 22,000 דונם אדמה לתחום שיפוטיה של הי עירייה (עתה 37,000 דונם), לשם תיכנון פיתוח העיר לטוח ארוך.

התוכנית חוללה סערה. ביחוד התנגדו לה המשקים איתם ביקשה עיריית ירושלים לבלוע: בית-זית, צובה, בית-נקופה, אבן ספיר ואורה. הם לא עמדו לבדם: הצטרפו אליהם הנהלת הדסה, אשר בנינה עומד עתה מתוך לתחום שיפוטיה של ירושלים, ואישים שונים, שטענו כי תוכנית זו לא תועיל לעיר, ורק תהרוס את העורף החקי לאי שלה.

דיוניה של הוועדה הבינמישרית (ברא שות הממונה על המחוז) היו סוערים ו ממושכים, העדים שהופיעו בפניה נתקלו כאש צולבת של חקירות שתייערוב חרי פות ומייגעות.

הראש חושב מראש. נימק את עמ דתו ראש עיריית ירושלים, מרדכי איש שלום, יוזם ההצעה: "שלא יבואו אחר-כך ויאמרו: איזה ראש עיר היה זה שלא חשב מראש" והוסיף, "הרי בכל העולם מר גשת נטייה להקים שכונות-גנים, בעלות משקיעזר, סביב העיר. קחו למשל את פתח-תקרה!"

לשאלות מוחשיות יותר התקשה איש שלום להשיב: לא, אין בעירייה ועדה חקי לאית אשר תבטיח כי המיסים מוכרס-ענבים או ממטע-אפרסקים לא יושקעו, למשל, ב ביוב במאה שערים. הוא לא יכול היה גם לנקוב באמצעים בסחם יוכל להרשות לפתח לולים, האסורים בסחם עירוני לפי החוק. עוד יותר קשה היה לו לומר מאיזה תק ציב יחזיק את הכביש ירושלים-בית-נקופה, הנהגה עתה ממעמד של כביש בינעירוני, והיונק את תקציב אחזקתו ממעץ. הוא סירב גם להפריך את חששותיהם של אנשי הכפרים, כי לא יפתח את התעשייה במקום החקלאות באיזורים.

ככנה להר. בניגוד לראש עיריית ירו שלים, היו נימוקיו של יושב-ראש המועצה האזורית (הרי יהודה), יעקב הוכמן, קצרים ומגובשים: "אסור להקטין את שטח שיפוי מה המוצצה האזורית, כי כל הקטנה במספר הישובים פוגעת בכלום. ובעיקר — אסור להפיק רושבים חקלאיים לגוף עירוני, גי, אשר אין לו אינטרסים חקלאיים, אלא להפך — יש לו אינטרסים המנוגדים תכי לית ניגוד לאינטרסים חקלאיים."

היעצה העבירה את דויה פולחיה ל שריהפנים, משה חיים שפירא, כדי שיכריע בשאלה: האומנם קיים ניגוד אינטרסים בין עיר לבין כפר, והאינטרס של מי עדיף? בשבוע שעבר ניסה השר להגיע לידי פשי (המשך בעמוד 14)

אנשי האיגוד את חברות הספנות כי יפתחו בשביתה חלקית, אם לא יאיתו להיכנס עמם למו"מ ישרי.

טכסים מחוכם. חברות הספנות, שי נחרדו קצת, עשו ניסיון נוסף לדחוק את הקק, נקטו טכסים מחוכם. הם השיבו ל איגוד כי הן נכונות לפתוח במו"מ, אך ביקשו לדון בסעיפים השנויים במחלוקת לפי סדר משונה ביותר: תחילה בסעיפים הפחות חשובים — כמו הבראה, כלכלה, בגדי-עבודה וחקק.

המישחק, אף כי ברור הוא לכל, נערך. נציגי הצדדים החלו במו"מ אשר כל תכי ליתו מצטמצמת ברוח זמן — הזמן הדרוש לעבודתה של הוועדה, שנתמנתה על ידי הי איגוד המיקצועי.

חגיגות

אחוות לוחמים חוגגת

דיירי אזור החנויות שבמרכז יר-אלהיו בתל-אביב ירדו מבתיהם בבהלה ובסקרנות. "מה קרה כאן?" שאלו את עשרות האנשים, שהתקהלו על הכביש ליד כמה כלי רכב. "אלה הם חברי הלחי לשעבר", הסביר להם מישוהו.

לפני חמש-עשרה שנה לא חלם איש מהם לעמוד כך ברחוב, באופן גלוי. או הם היו חברי מחתרת. אולם בערב יום החמישי האחרון, התכנסו מאה וחמישים מהם שנית, יצאו להשתתף בשימחתו של אחד מחברי הם הבלתי נשכחים: שיר יוסוף אבויגוש, שערך את טקס חתונת בנו ובתו.

לא אפיוזרה חולפת. יוסוף אבויגוש הוא סמל כפול. הוא מגלם את דמות הי ערבי הישראלי החדש, המסוגל לבנות את המדינה עם אחיו היהודים כתף אל כתף — ואת דמותו של הלווח הערבי, שכל חסאו היה בכך שעזר לצד הלא נכון.

כי יוסוף אבויגוש היה חבר לחי. הוא סייע לארגון ברכש, החביא את חבריו ואת נשקו בכפרו, שעל כביש ירושלים.

אולם עם קום המדינה לא נמצא יותר מי שיכיר בגודל מעשיו. הוא ואנשי כפרו נפלו קורבו לפרובוקציות מצד הוגים מעוני ינים בשלטון, והגולו וחקק מאדמותיהם הופקע. היחידים שזכרו לו טיבה היו חבריו לארגון. והם באו לחגוג עמו.

מי שרוצה לראות בשיתוף הפעולה של ימים עברו אפיוזרה חולפת, אמרה קריינית הלחמי לשעבר, גאולה כהן, כאשר מסרה ליוסף את ספר הלחי כשי, יעמוד נדהם מול העובדה, כי הידיות וההכרה כי דר קיום בצוותא בין יהודים וערבים אפשרי, עדיין קיים בלבבותינו.

מינהגים מיושנים. באותו זמן בו חגגו הקרואים על הגג, ונהגו מריקודיה של רקדניות-בטן שהגיעה במיוחד מעכו, יש ערבי שתי הכלות בחדר סגור. המינהג הי ערבי אסר עליהן להראות בחברת בעליהן העתידיים עד לטקס הדתי, בו מקדש אותן הקאדי לבחירי לבן.

אולם גם בעיני החתן, בנו של יוסוף, סאביט (19), נראו מינהגים אלה מיושנים למדי.

כשיגדלו הילדים שלי, אמר סאביט, הי נושא לאשה את בת דודתו, בשעה שאחיה נושא את אחותו, אני כבר אתן להם

כשמו, תירצה זאת בכיובו שהיה נהוג עד כה בלחם.

דת

כרוז השבוע

הודבק השבוע ברחובות בני-ברק:

בצער רב ובגיון קודר אנו מודיעים היות והרבה גברים לא יודעים או מתביישים לעשות קשר עם גברות וחברותינו שבלו מזה חרפת רעב עכנתנו הוראות לחברותינו לא לצאת לרחוב כי אם במכנסים או חשוף גוף או בלי שרבילים — לאות היכר ועתה אתה הגבר צריך אתה רק לשאול מאלו

האת

חבירה בארגון?

ואם כן - הכל יסתדר

המשפחה המתאלת

ארגון הזונות בע"מ

ים

כל הפוסל - במוימו פוסל

בשאלה חשובה נתקלו הימאים, בנסיונם לשפר את תנאי-עבודתם: הירודים עם חידוש חוזה העבודה: את מי מייצגת, בעצם, הי הסתדרות?

כאשר העלו נציגי הימאים את תביעותיהם בפני צים, זכו לתגובה מיידית וקצרה: "אין כסף!" צים מיהרה לצאת בהודעות כי תביעות הימאים פירושו גידול הוצאותיה בשמונה מיליון ליי, וכי תביעות הימאים בסעיפים השונים מסתכמות ב-40 אחוז.

מעביד ונציג העובדים. צים הפי תיעה את הימאים, בקבעה כי אין החברה הלאומית נכונה כלל להיכנס למו"מ ישר עם איגודם, הצביעה על החעד הפועל של ההסתדרות ככתובת היחידה למו"מ. התוצי אה לא איחרה לבוא. ביוזמת ההסתדרות הוקמה ועדה, עליה הוטל לבחון את מצבם של הימאים.

חברת צים, כמו חברות הספנות האחרות בארץ, קיבלו את החעדה בסיפוק רב. אין הרכב כשלעצמו הספיק כדי להרגיעם: אין חשש זה וזכר לאיש איגוד הימאים. כל כולה נציגי הממשלה וההסתדרות — שתייהן השותפות העיקריות לחברת צים.

משהתרעמו הימאים על הרכב זה, זכו לתשובה חמקנית בנוסח: "ההסתדרות ער מדת מאחורי תביעותיכם, אך עלינו לבחון אם חברות הספנות מסוגלות לשלם מבלי שהדבר יהיה סכנה לעצם קיומן."

הכריזו השבוע דוברי איגוד הימאים ב מסיבת-עיתונאים בחיפה: "אין אנו מתחייבים לקבל עלינו מסקנות החעדה. זו אינה יכר לה לבוא תחת מו"מ ישר. אם יגיעו דברים למצב בו אין אנו צד למו"מ, נפרק את האיגוד."

בהפגנים את איאמונם בוועדה, הזהירו